

nede Erhverv i næringsdrivende Selskaber, for at de skal stille deres embedsmæssige Myndighed til Disposition. En saadan Fare eksisterer kun overfor Departementschefer og lignende, de højeste Embedsmænd i Administrationen. Men dem har man taget ud af Lovforslaget. De besidder en saadan Indflydelse overfor et Kammer som det nuværende Landsting, at dette siger, at de skal have Lov til ved Siden af deres betydelige Embedsstilling og deres gode Gage at modtage Stillinger i næringsdrivende Selskaber.

For det Tilfælde, at dette Lovforslag skulde blive gennemført i den foreliggende Skikkelse, vil jeg tillade mig at spørge den højtærede Konseilspræsident, om han billiger, at Lovteksten forstås saaledes, at disse mindre Embedsmænd, som skal stilles under Kontrol af deres foresatte med Hensyn til deres Fritidsbeskæftigelse, i alt Fald har Lov til at indtage Stillinger, som er Tillidshverv i deres egne Organisationer. Herpaa tillader jeg mig at udbede mig et Svar direkte af den højtærede Konseilspræsident, idet det rimeligvis vil blive afgørende for, hvordan mine nærmeste Partifæller og jeg vil stille os overfor dette Lovforslag. Ligesom det maa være Meningen, at disse Embedsmænd ikke skal kunne generes af deres foresatte, er det vel ogsaa en Selvfølge, at naar de ønsker i deres Fritid at paatage sig Kontorarbejde, Revisionsarbejde eller lignende, skal det ikke paa nogen Maade kunne forbydes dem. Noget andet er, hvis de vil drive Næring og konkurrere med de med Borgerskab eller Næringsbevis udrustede Medborgere.

Det eneste, som kunde bevirke, at man kunde modtage dette Lovforslag i den foreliggende uheldige Skikkelse, skulde være, at Embedsmændene havde et naturligt Krav paa at faa at vide, hvad de har Lov til, og hvad de ikke har Lov til. Men paa den anden Side, paa et Tidspunkt, da man vel kan haabe snart at have et Landsting, der ikke kan skrive saa umoralske Lovforslag som det, her foreligger, vilde jeg hellere se Tiden an, om ikke noget bedre var at opnaa.

Ellinger: Vi har haft en stor Katastrofe her i Landet, men det forekommer mig at være urigtigt at ville lovgive, som

om det, der var et enkeltstaaende Tilfælde, er noget, der jævnligen kunde indtræde i dette Land, og jeg finder derfor, hvad jeg tidligere har haft Lejlighed til at udtale, at dette Lovforslag er urimeligt og for saa vidt lidet motiveret, som man med Hensyn til det, det her drejer sig om, egentlig kun har kunnet henvise til en enkelt, maaske et Par højerestaaende Embedsmænd, om hvilke man mente, at de var i Besiddelse af flere „Ben“, end det i og for sig var ret og naturligt. Og paa Grund af denne enestaaende Katastrofe og disse enkeltstaaende Tilfælde er det, man nu vil skride til at foretage et her i Landet tidligere helt ukendt Skridt overfor samtlige Statstjenestemænd, de være store eller smaa, og dette forekommer mig fuldkommen urimeligt.

Det maatte være tilstrækkeligt, at man slaar det fast, som staar i § 1, at Tjenestemænd ikke maa paatage sig eller udføre nogen Bivirksomhed, der er ufornøjet med eller egnet til at fremkalde Tvivl om den samvittighedsfulde og omhyggelige Opfyldelse af deres Tjenestepligt, eller som er stridende mod den Agtelse, der skyldes deres Kald og Myndighed, og at dernæst ikke alene Ministrene, men ogsaa de, der staar under Ministrene, har Ret til at skride ind, naar de mener, at en Tjenestemand har en saadan Bivirksomhed, som vil komme i Strid med § 1. Men nu foreligger der et Lovforslag, der gaar betydeligt videre, men som dog har den positiv gode Side, at det i § 2 er slaaet fast, at en begæret Tilladelse til at have en saadan Bivirksomhed ikke kan nægtes, med mindre det skønnes, at Virksomheden kommer i Strid med Bestemmelsen i § 1. I den Henseende vil jeg imidlertid gøre opmærksom paa, at der vistnok ved de forskellige Redaktioner af dette Lovforslag er kommet noget ind, som skulde være forsvundet. Der staar nemlig, at Spørgsmaalet om Tilladelse eller Ikke-Tilladelse for en Tjenestemand til at have Bivirksomhed afgøres af Ministeren eller den Myndighed, som Ministeren har givet dette i Hænde. Der bliver da ikke Tale om nogen Indankning for en højere Instans, men i næstsidste Stykke af § 2 staar der, at „en begæret Tilladelse kan kun nægtes, naar det af den paagældende Myndighed eller den Minister, til hvem Spørgsmaalet er indanket, skønnes, at Virksom-